

Súdny dvor (piata komora), v zložení: predsedkyňa piatej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia J. Makarczyk a P. Kūris, generálny advokát: F. G. Jacobs, tajomník: R. Grass, vyhlásil 10. marca 2005 rozsudok, ktorého výrok znie:

1. Nепrijatím zákonov, iných predpisov a správnych opatrení potrebných na dosiahnutie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/19/ES zo 7. marca 2002 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení (Prístupová smernica), smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby (Smernica o povolení), smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (Rámcová smernica) a smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (Smernica univerzálnej služby), si Luxemburské veľkovevodstvo nespĺnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z týchto smerníc.

2. Luxemburské veľkovevodstvo je povinné nahradiť trovy konania.

(¹) Ú. v. EÚ C 190, 24.7.2004

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA

(piata komora)

z 10. marca 2005

vo veci C-240/04: Komisia Európskych spoločenstiev proti Belgickému kráľovstvu (¹)

(Nesplnenie povinnosti členským štátom — Smernice 2002/19/ES, 2002/20/ES, 2002/21/ES a 2002/22/ES — Elektronické komunikačné sieťové systémy a služby — Neprerušenie v stanovenej lehote)

(2005/C 115/16)

(Jazyk konania: francúzština)

Vo veci C-240/04, Komisia Európskych spoločenstiev, (splnomocnený zástupca: M. Schotter) proti Belgickému kráľovstvu (splnomocnená zástupkyňa: E. Dominkovits), predmetom ktorej je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES podaná 8. júna 2004, Súdny dvor (piata komora), v zložení: predsedkyňa piatej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia J. Makarczyk a P. Kūris (spravodajca), generálny advokát: F. G. Jacobs, tajomník: R. Grass, vyhlásil 10. marca 2005 rozsudok, ktorého výrok znie:

1. Nепrijatím zákonov, iných predpisov a správnych opatrení potrebných na dosiahnutie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/19/ES zo 7. marca 2002 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení (Prístupová smernica), smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby (Smernica o povolení), smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (Rámcová smernica) a smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (Smernica univerzálnej služby), si Belgické kráľovstvo nespĺnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z týchto smerníc.

2. Belgické kráľovstvo je povinné nahradiť trovy konania.

(¹) Ú. v. EÚ C 190, 24.7.2004

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA

(druhá komora)

zo 17. februára 2005

vo veci C-250/03 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia): Giorgio Emanuele Mauri proti Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano (¹)

(Článok 104 ods. 3 rokovacieho poriadku — Prístup k advokátskemu povolaniu — Právna úprava týkajúca sa skúšky umožňujúcej získať oprávnenie vykonávať advokátske povolanie)

(2005/C 115/17)

(Jazyk konania: taliančina)

Vo veci C-250/03, predmetom ktorej je návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal na Súdny dvor Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Taliansko) podľa článku 234 ES vo vzťahu ku konaniu medzi Giorgio Emanuele Mauri a Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano, Súdny dvor (druhá komora), v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans (spravodajca), sudcovia C. Gulman, R. Schintgen, J. Makarczyk, J. Klučka, generálny advokát: P. Léger, tajomník: R. Grass, vydal 17. februára 2005 uznesenie, ktorého výrok znie:

S článkami 81 ES, 82 ES a 43 ES nie je v rozpore predpis, stanovený v článku 22 kráľovského dekrétu-zákona č. 1578 z 27. novembra 1933, v znení platnom v čase skutkového stavu sporu vo veci samej, ktorý stanovuje, že v rámci skúšky, ktorou sa podmieňuje prístup k advokátskemu povolaniu, sa porota skladá z piatich členov a to dvoch sudcov, resp. prokurátorov, jedného profesora práva, ktorých menuje minister spravodlivosti, dvoch advokátov určených Consiglio nazionale forense (Rada advokátov) na základe spoločného návrhu rád príslušného okresu.

(¹) Ú. v. EÚ C 200, 23.8.2003.

Odvolaie podané dňa 14. februára 2005: Švédske kráľovstvo proti rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev (piata rozšírená komora) z 30. novembra 2004 vo veci T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, ktorého v konaní podporuje Holandské kráľovstvo, Švédske kráľovstvo a Dánske kráľovstvo, proti Komisii Európskych spoločenstiev, ktorú v konaní podporuje Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska

(Vec C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(Jazyk konania: angličtina)

Švédske kráľovstvo podalo dňa 14. februára 2005 odvolanie na Súdny dvor Európskych spoločenstiev proti rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev (piatej rozšírenej komory) z 30. novembra 2004 vo veci T-168/02 (¹), IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, ktorého v konaní podporuje Holandské kráľovstvo, Švédske kráľovstvo a Dánske kráľovstvo, proti Komisii Európskych spoločenstiev, ktorú v konaní podporuje Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska. Odvolateľa zastupuje K. Wistrand, splnomocnený zástupca.

Odvolaie navrhuje, aby Súdny dvor:

1. zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. novembra 2004 vo veci T-168/02,
2. zrušil rozhodnutie Komisie z 26. marca 2002 a
3. zaviazal Komisiu na náhradu trov konania vzniknutých Švédske kráľovstvu v konaní pred Súdnym dvorom.

Dôvody odvolania a hlavné tvrdenia

Švédska vláda tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil napadnutým rozhodnutím právo Spoločenstva.

Súd prvého stupňa najprv uviedol, že prístup k dokumentom orgánov umožnený na základe článku 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 (²) z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie („nariadenie o zverejnení“) sa vzťahuje na všetky dokumenty, ktoré majú orgány v držbe a preto ich možno žiadať, aby v prípade potreby sprístupnili dokumenty pochádzajúce od tretích osôb, vrátane osobitne členských štátov. Súd prvého stupňa zdôraznil, že do nariadenia o zverejnení nebolo zaradené takzvané pravidlo autorstva, t.j. zásada, že osoba, ktorá dokument vytvorila, má nad ním právo kontroly, a teda rozhoduje o možnosti jeho zverejnenia, bez ohľadu na to, u koho je dokument v držbe.

Napriek tomu však Súd prvého stupňa dospel k záveru, že článok 4 ods. 5 nariadenia o zverejnení stanovuje, že členské štáty podliehajú osobitnému zaobchádzaniu a že sa tak pravidlo autorstva vzťahuje na dokumenty vytvorené členskými štátmi. Aby odôvodnil svoje stanovisko, Súd prvého stupňa najprv zdôraznil, že by hrozilo riziko, že povinnosť získania súhlasu podľa článku 4 ods. 5 nariadenia o zverejnení by sa stala absolútnou a po druhé, že nie je ani cieľom ani zmyslom uvedeného nariadenia meniť vnútroštátnu právnu úpravu. Podľa názoru Súdu prvého stupňa, členský štát nie je povinný odôvodniť svoju žiadosť podľa článku 4 ods. 5 nariadenia o zverejnení.

Švédska vláda je však toho názoru, že ani dotknuté, ani žiadne iné ustanovenia obsiahnuté v nariadení o zverejnení, nepredstavujú výslovný a nepochybný základ pre výklad Súdu prvého stupňa. Za týchto podmienok žiadne z odôvodnení, na ktorých Súd prvého stupňa svoj výklad založil, či už svojich vlastných, alebo ktoré zdieľal s inými, nemôže byť dôvodom pre nerespektovanie základného pravidla, na ktorom je založené nariadenie o zverejnení. V súlade s nariadením je na orgáne, ktorý má dokument v držbe, aby posúdil, či sa dokument zverejní. Ak nemožno uplatniť žiadnu z výnimiek z pravidla zverejnenia uvedených v článku 4 ods. 1 až ods. 3 nariadenia o zverejnení, dokument sa musí zverejniť. Povinnosť získania súhlasu podľa článku 4 ods. 5 nariadenia o zverejnení je procesným pravidlom, ktoré by slúžilo svojmu účelu, aj keby členské štáty nemali svoje absolútne právo veta. Ani nedostatok práva veta neznamena žiadnu zmenu pre vnútroštátnu právnu úpravu.

Podľa nariadenia o zverejnení možno vydať rozhodnutie o odmietnutí prístupu k dokumentu len na základe výnimiek stanovených v článku 4 ods. 1 až 3. Ak príslušný členský štát neuvedie dôvod svojho odmietnutia zverejnenia dokumentu, tento členský štát sa tým vystavuje riziku, že orgán nebude môcť zistiť osobitnú potrebu utajenia, ktorá by mohla byť dôvodom pre odmietnutie zverejnenia dokumentu na základe výnimiek z pravidla zverejnenia v nariadení o zverejnení.